

En Vise, til Minde om 3 Mænd af Gaarden Nedre Frostad i Vesnæs? Sogn under Vedøe Præstegjeld i Romsdalen, hvilke den 26de Sepbr. 1832 omkom paa Romsdals Fjord paa en Reise til Romsdals Marked, forfattet af en gammel Bondekone Lisabeth Larsdatter af samme Gaard. Trykt af Høeg i Trondhjem.

Mel. O Herre Sjel, frygt aldrig meer etc.

Ak, hvad maae vi høre og see
Af hændelser, som her mon skee
Med vores næste Naboer.
De karsk og glad af Huset gik
Og fik af Dødens sidste Drik;
De Grander samtlig trende
Bekom en hastig Ende.

2.

I Aaret Atten hundrede
Og dertil to og tredive
Da det sig har tildraget.
Paa Gaarden Nedre Frostad her,
Paa den de Alle fødte er'
Det hendt' ved Mikkels-Tide,
Saa kan man Tiden vide.

3.

Ved Klokken 9 om Morgen
Til Reisen sig forføiede hen
Til Marked de sig agtede';
Men førend Aftensol gik ned,
Da var' de sovet hen i Fred.
De fik en hastig Ende!
Gud dem sin Naade sende!

4.

Paa Romsdals-Markeds Veie der
Ved Skaalerhavn var' komne nær,
Da dem det Uheld træffed',
Omringte af et stormet Veir,
Da de sin Død for Øie seer,
Men komme ei tilbage
Sin Nød for os at klage.

5.

Isted for Markeds Leeg og Fryd,
Da hørtes her en Klynkelyd
Af Sorgens tunge Skjæbne.
Her kan det Ordsprog finde Sted:
”I Fred paakommer Bitterhed”,
Ja vel i Fredens Dage
Her hørtes Ynk og Klage.

6.

Der siges de paa Hvælvet laae
Og efter Redning raabe maae.
Endeel det ville nægte:
De sige, at det ei var sandt,
Men Gud randsager Tingen grant;
Han deres Raab vel hørte
Og dem af Nøden førte.

7.

Om nogen stolt tør stole paa
At han i dag her trygt kan staae,
Kan snart i morgen falde.
Ak Døden kan indfinde sig
Paa ubeleiligt Sted og Tid;
Derfor os ei kan s?ømme
En Fremmed Svend at dømme.

8.

Vi er' her udi Verdens Ørk;
Vi boe som i et taaget Mørk;
Vi ved ei vores Ende.
Vi veed, vor Død er ganske vis,
Men Tid og Maade er uvis.
Gud lær os det at kjende
Og os fra Synden vende.

9.

Gud deres Grav har skikket der;
Thi maatte savnes hjælpen her.
Med Job vi da vil sige:
Det Herren gav, han der da tog.
This skee Gud Fader evig Lov,
Hans Navn til Priis og Ære
Fornøied' vil vi være.

10.

Enhver kan tænke selv med sig
Hvor Folket der veemodelig
Ved saadant Budskab bliver,
At baade Mænd og Brødre kjer
De ikke meer i Verden seer.
Gud trøste deres Hjerte
I saadan Sorg og Smerte!

11.

Der Enker to tilbage er,
De savne deres Mænder kjer;
Med Veemod de sig klage.
Det var en Skaal som dem vel suur,
Ja bedsk og bitter som Malurt.

Gud dem sin Trøster sende,
Deres Graad til Glæde vende!

12.

Den Ene der med Sønner fem
I Sorgen ene er igjen,
Den Sjette er en Datter,
Hun var omtrent ved et halvt Aar
Da Gud ved Døden Manden ta'r.
Gud dem sin Trøster sende,
Den Sorg til Glæde vende!

13.

Den anden Enke, som der er,
Sit Foster under Hjertet bær
Da Manden ham bortdøde.
Gud veed, det var for hende haardt,
Det skar i Hjertet dybe Skaar.
Gud selv de Saar der læge
Og dennem vederqvæge.

14.

Det var og nu i dette Aar
Der's Bryllup der paa Gaarden staaer,
Det lidt før Sanct Hans Tide;
De atten Uger sammen var
Før de ved Døden skiltes ad,
Gud veed, de Taarer rinde
Af hendes blege Kinde.

15.

Den samme Mandens Moder, der
Tillige og en Enke er,
I fem Aar det har været,

Tillige med hans Søster kjer
Der i Sorgen med de Andre er.
Gud Alles Sorger læge
Og dennem vederqvæge!

16.

Den Ene der min Broder var,
Som der saa hastig Ende faaer.
Jeg det ei kan forglemme,
Det er for mig en Sorg vel stor;
Den glemmes ei paa denne Jord,
Før Gud mig Døden sender,
Ved den mit Liv da ender.

17.

Da haaber jeg, vi samler der,
Hvor Sorger ikke trykke meer
Og Ængstelser ei true.
I dette Haab sig iler hen
Den korte Tid jeg har igjen;
Gud veed det bedst, hvorlænge
Mig Sorger her skal trænge.

18.

Tillige med min Datter saa
Og det med sine Børen smaae
Sin Morbroder vel favner.
For hende han en Fader var,
Fra Vuggen af hun kjer ham var
Og siden mens han leved'
Til deres Bedste stræbed'.

19.

End meer han hende var saa god

At han sin Gaard for hende lod,
Som han den selv har faaet.
Hun var omtrent ved atten Aar,
Da hun den Gaard af ham da faaer.
Gud vist hans Godhed skjønner
Og ham derfor belønner.

20.

Henved halvandet tyve Aar
Han denne Gaard selv bruget har,
Men aldrig givt har været.
Ham rører ikke Enke-Graad,
Eiheller Ungdoms løse Daad;
For det hans Been faaer være
I Fred, hvor de nu ere.

* * *

21. O mangan her fortryder paa,
at jeg endfoldigen saa
den Vise har optænket.
Forladelse jeg beder om,
Mens her er endnu Tid og Rum,
Og mig ei skal fortryde
En Bedre frem at byde.

22.

Jeg tænker, tidt mig Folk beleer,
Jeg som en gammel Qvinde er
Vel Saadant kan optænke.
Jeg disse Tanker slænger hen;
Jeg tænkte snarlig om igjen:
Hvad kunde det mig skade,
Om Verden vil mig hade?

23.

Derpaa jeg strax da prøvede
Og mine Tanker øvede
Det ringe Digt at fremme.
Jeg Pen ei, Blæk ei røre kan.
Men det udaf mit Hoved ta'r,
Mens salte Taarer rinde
Her ned ad mine Kinde.

24.

Jeg denne Vise slutte vil,
Min' Sorger drive mig dertil.
Jer er af svage Kræfter;
Jeg her i Verden levet har
Henved et tredsindstyve? Aar,
Ei alle Dage blide,
Gud bedst Alting maa vide.